

ναικῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἂν ἀνταποκρίνωνται ἐμπράκτως τὰ πάντα. Σκέψου καλὰ ἂν τοῦτο θὰ γένη ῥωμαντικά, ἢ, ἂν ἦναι δυνατὸν, κλασικά, ἢ εἰς εἶδος μιχτὸν, ἀλλὰ νόμιμον. Τοῦ δευτέρου εἶδους ἄκρο παράδειγμα εἶναι ὁ Ὅμηρος· τοῦ πρώτου ὁ Σείκσπηρ· τοῦ τρίτου, δὲν γνωρίζω.

Ἡ ἀπόλυτη ὑπαρξίς τοῦ ποιήματος ἀς ἦναι πολυσήμαντη — μία ἀπὸ ταῖς σημασίαις· ἡ μικρὴ γῆ, ἕως τότε δίχως δόξα, δίχως ὄνομα, διὰ μιᾶς ὑψόνεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς δόξας, πρῶτα μὲ τὸ νὰ σηκωθῆ, καὶ ἔπειτα μὲ τὸ νὰ βασταχθῆ, ἀποκρούοντας πολλαῖς δυνάμεις, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πέφτει εἰς τὴ βαθύτατη δυστυχία. Τοιοῦτοτρόπως μία ἐνότης πολλῶν δυνάμεων φανερόνεται εἰς τὴν ἰσοζυγία τῶν μορφῶν. Τὸ νόημα εἶναι πάντα τὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος, ὅπου εἶναι ἡ λέξις *αιματοτοσακισμένα*· κ' ἔτσι τρώντι κάθε λέξις ἐβγῆκε μεστή ἀπὸ τὸ νόημα, καὶ τὸ ἔργο δείχεται ἀτομικὸν, σύμφωνον μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Γενικότητος, ἵπου τὸ ἐγέννησε.

Τὸ ποίημα ἀς ἔχη ἀσώματα ψυχὴ, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἀφοῦ σωματοποιηθῆ εἰς τὰ ὄργανα καιροῦ, τόπου, ἐθνικότητος, γλώσσας, μὲ τοὺς διαφορετικούς στοχασμοὺς, αἰσθήματα, κλίσεις κ.α. (ἀς γένη ἕνας μικρὸς σωματικὸς κόσμος ἱκανὸς νὰ τῆ φανερώσῃ), τέλος ἐπιστρέφει εἰς τὸν Θεόν·

Ἵς βυθὸν πέφτει ἀπὸ βυθὸν ὡς ἵπου δὲν ἦταν ἄλλος,
Ἐκεῖθ' ἐβγῆκε ἀνίκητος·

Κύτταξε νὰ σχηματίσῃς βαθμηδὸν ὡσάν μίαν ἀναβά-

